

Prædiken søndag den 20. Februar – Seksagesima søndag v. Alex V. Nielsen
Aastrup kl. 09.00 og Vester Aaby 10.15
Tekster: Es. 25,5-12; 1. Kor. 1,18-21 [22-25]; Mark 4,26-32
Salmer: 321, 391, 156, 874, 557

I Faderens, Sønnens og Helligåndens navn – Amen.

Forleden dag blev luften hjemme på mit kontor lidt for tung blandt de støvede bøger, og da februar så viste sig fra sin mest gæstfrie side, sneg jeg mig ud på en rask travetur til en nærliggende bøgeskov og det blev virkelig en oplevelse af de bedre, for mens jeg havde sovet min vintersøvn, var der sket noget helt særligt i skoven.

Det var som om, lyset havde genvundet sin kraft og hele skovbunden, der ikke mere lå dækket af sidste sommers døde og visne blade, var nu gennembrudt af et pragtfuldt gult tæppe. Erantisblomster strakte deres gule kronblade mod himlen, og det var som om selve håbet fandt vej ind i mit hjertekammer.

Sidste sommers død afløst af et levende håb om at en ny sommer snart vil være på vej.

De små gule blomster havde trodset vinterens kulde og pressede nu nakken opad for at lade deres friske kroner bade i det livgivende februarlys.

Kulde og frost magtetede slet ikke at kue den lille erantis. Standhaftig står den nu der med sin lille krone som et solidt vidnesbyrd om skaberkraftens styrke og livskaftens storhed.

Erantis, du forårets gyldne håb,
Du har hørt mit fortvivlede råb.

Du fortæller med din krone så smuk,
At foråret kommer, trods gråd og trods suk.

Du er så hårdfør, du tåler kulde og sne.
Midt i kulden kan man høre dig le.

Du smiler til mig og jeg smiler igen,
du bringer mig glæde, min lille ven.

Du bringer mig håb fra livets Gud,
Jeg indser nu, at du er hans sendebud.

Så lille og dog alligevel så stor, at det overgår enhver forstand.

Og måske er det slet ikke noget, forstanden formår at rumme?

Den kolde hjerne vil naturligvis sige, at det sker da hvert år, men på den måde overser man jo selve underet.

På den måde tager man bare underet for givet – man tager det som en selvfølge mens man er travlt optaget af andet.

Din skabning ser man daglig på,
dog ser man, som man ikke så,
og går i andre tanker.

Adspredthed og fokus på det, som virkelig tæller, kæmper mod hinanden som vinterkulde og den gryende forårsvarme.

Måske skal jeg i virkeligheden bare være taknemmelig for at underet denne gang har sneget sig ind i mit hjertekammer og dér forhåbentligt har plantet endnu et lille frø til en langt større tro.

Tro som den tillid til, at dét, der virkelig skaber glæden ikke skyldes kræfter inde i mig selv, men kommer til mig udefra - fra en Gud, der magter det sande under.

Måske handler det i virkeligheden om at forstå, hvad der er musens opgave og hvad der er elefantens?

Forstå at med Guds rige er det ligesom med en mand, der har tilsået jorden; han sover og står op, nat og dag, og kornet spirer og vokser, uden at han ved hvordan.

Forstå hvem der er i virkeligheden er musen og hvem der er elefanten – forstå hvem, der er bondemanden og hvem der har selve kraften til, at troens frø kan spire frem som en lille erantis , der gennembryder skovbunden.

Den amerikanske præst og teolog Reinhold Niebuhr siger i en bøn:

"Gud hjælp mig med at ændre det, der kan ændres, og giv mig så tålmodighed til at bære det, der ikke kan ændres, og giv mig så endelig til sidst indsigten til at kunne skelne mellem de to."

Gud hjælp mig til at ændre det, der kan ændres.

For der er altid noget, jeg kan ændre. Alle holder vi alle lidt af vore medmenneskers liv i vore hænder, og jeg kan hjælpe ham lidt på vej til at hans liv bliver et liv i vækst.

Et venligt smil eller en hjælpende hånd kan forekomme os i sig selv at være ganske betydningsløse, men det kan i virkeligheden være selve startskuddet til, at et andet menneskes liv skyder frem som en erantis på en tilsyneladende gold skovbund.

Bondens indsats skal man ikke undervurdere, når væksten skal hjælpes godt på vej. Forarbejdet må gøres for at høsten kan forventes at bringe stort udbyttet.

Men! Når så forarbejdet er gjort, handler det om udholdenhed og tålmodighed, mens underet ganske langsomt sker dybt nede i den sorte muld.

Tålmodighed – eller måske endnu bedre ”gelassenhed”. Desværre er det et ord, som efterhånden er gået i glemmebogen, men det er et ord, som i min forståelse rammer dagens tema perfekt.

Slår man op i en moderne ordbog er ordet synonymt med *sindighed* og *tillid*, men *gelassenhed* har i den teologiske diskurs haft en langt breddere betydning. Gelassenhed har forbindelse til udtrykket ”gøren og laden” og betyder således ikke bare at hengive sig i blind tillid, til at skæbnen altid må råde og vinde til sidst. Der er noget man skal gøre og noget man må overlade til en anden. Der er både noget aktivt og noget passivt i ordet *gelassenhed*. Gelassenhed er ikke blot resignation – gelassenhed er ikke at give op på forhånd, men selve det at forstå, hvordan vores livssituation i virkeligheden er.

I den lutherske tradition er ordet først og fremmest anvendt i forbindelse med en bøn om hjælp fra Gud. En bøn om, at Gud vil lade underet ske, når vi ikke selv magter opgaven.

Bøn er samvær med Gud. Som bedende ser vi ud over os selv, og bønner er i den forstand selvoverskridende. Den overskrider selve den grænse, vi som mennesker naturligt altid sætter for vores egen formåen.

Bønner er den handling hvor jeg helt og fuldt ”gelasser” eller overlader mit liv til Gud. Men bønner er samtidig den akt, hvor jeg dermed får det helt og fuldt tilbage i en forunderlig form for troens dobbeltbevægelse.

At overlade underet til Gud kunne umiddelbart lyde lidt skræmmende, men er i virkeligheden det modsatte – Det er nemlig samtidig en befrielse. Bønner er en befrielse fra den konstante forholden mig til mig selv, der efterhånden er blevet så naturlig for os, at vi overhovedet ikke bemærker denne trang.

Men denne forholden os til os selv presser os i virkeligheden til det yderste og gelassenheden kan derfor være den befrielse, der styrker os i fællesskabet med andre mennesker og med Gud. Nutidsmennesket kan være så presset af tanken om vækst, at det fuldstændig har mistet blikket for selve vækstens under. Mistet blikket for, at selve vækstens under altid forbliver Guds hemmelighed og ikke er overladt til vores gøres og laden.

Meget kan vi gøre for at sikre os den bedste høst, men selve vækstens hemmelighed er i virkeligheden utilgængelig for vore øjne og vor forstand.

Vel gør vi da store fremskridt for at så den bedste såsæd og tak og lov for det. Vores liv er blevet langt lettere på grund af vore mange teknologiske fremskridt, menenskeheden efterhånden har gjort. Det er nok de færreste af os, der drømmer os tilbage til stenalderen, men vi skal passe på, at vi ikke tilskriver bondemanden hele æren.

For når alt kommer til alt, risikerer vi jo på den måde at miste blikket for selve spiringens under. Vi risikerer at ende i den blindgyde, hvor vi endog tror at selve livet er vores egen fortjeneste. Den blindgyde, hvor vi tror at vækst i produktion, slid og en solid bundlinje er alt hvad livet handler om.

I den blindgyde bliver vi for alvor blinde.

I den blindgyde mister vi blikket for selve livets storhed. I den blindgyde vil vi aldrig kunne føle virkelig glæde over at se den golde skovbund forvandlet til et fløjlstæppe af gule erantis i det gryende februarlys.

"Gud hjælp mig med at ændre det, der kan ændres, og giv mig så tålmodighed til at bære det, der ikke kan ændres, og giv mig så endelig indsigten til at skelne mellem de to."

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.